

Diumenge que ve, eleccions

written by Joan Fonollosa | 24 de maig de 2023

Diumenge que ve, dia 28 de maig del 2023, els catalans estem convocats a les urnes. Es tracta, com ja sabeu, d'unes eleccions municipals; és a dir que elegirem qui portarà les regnes del nostre municipi durant els pròxims quatre anys. Però... Sempre hi ha un però!

El “però” és el verb que he usat suara: “elegirem”. Té sentit qüestionar-ho perquè a hores d'ara hi ha una certa campanya que recomana no anar a votar, o votar nul o votar en blanc. El dret a fer-ho és indiscutible, naturalment, però això no vol dir que no es participi en l'elecció; no votar (o votar nul o votar en blanc) també és elegir: si fas qualsevol d'aquestes tres coses, el que estàs dient és que ja t'està bé el que surti. Potser paga la pena recordar ara un referèndum que es va fer fa uns anys a Tortosa sobre si s'havia de retirar el monument franquista del mig del riu; els partidaris d'enderrocar-lo van fer campanya per l'abstenció perquè els semblava tan obvi el que s'havia de fer que no tenia sentit el referèndum. El resultat va ser una abstenció alta, certament, però va sortir que el monument continués allà on era (i encara hi és). La lliçó és clara: **si no votes, després no et queixis**.

Bé, doncs, votem. Però a qui? En unes municipals és molt difícil donar respostes generals perquè cada poble és un món; tanmateix crec que puc donar algunes pistes molt generals. Ho posaré en els dos extrems: els municipis petits, diguem de cinc mil habitants cap avall, i els més grans, tret de Barcelona, que és un cas a part i en parlaré separatament; els que us trobeu entremig, haureu de fer la vostra pròpia adaptació entre els dos extrems.

En els municipis petits la personalitat dels candidats és la clau: sabeu qui són, on viuen, quina mena de persones són, fins i tot hi pot haver factors estrictament personals. Per

tant, cadascú que decideixi el que li sembli millor.

En els municipis grans, qui mana són els partits: rarament la decisió de qui són els candidats s'ha pres en el propi municipi, sinó en un lloc mes o menys allunyat i per gent que potser no l'han trepitjat mai. Només si l'alcalde repeteix, sobretot si el seu partit ha tingut bons resultats en el municipi, pot tenir una certa capacitat d'influència. Es tracta, doncs, de votar unes sigles, no unes persones. I aquí apareixen moltes altres qüestions.

La primera és que guanyi qui guanyi no hi haurà grans diferències en els resultats: el pressupost es el que és i no deixa gaire marge a fer invents: uns invertiran en il·luminació el que altres invertirien en neteja; però, poc o molt, tots invertiran en il·luminació i en neteja. Però, això sí, les consignes de partit manen molt, més que el pressupost, i per tant aquí sí que hi pot haver diferències importants, en especial des del punt de vista nacional.

Perquè la clau en aquestes eleccions és la relació amb la independència. No ens enganyem: encara que els ajuntaments no siguin el lloc on proclamar-la (o potser sí, res no impedeix que la República s'implanti en uns quants municipis, la clau seria que això no passés a mitja dotzena, sinó a uns quants centenars; però això ara com ara no sembla gaire factible) sí que són un lloc clau per mobilitzar els ciutadans i, sobretot, assegurar el control del territori quan arribi el moment, que és possible que arribi dins d'aquesta legislatura mateix: per tant és important saber a qui deuen fidelitat l'alcalde i la majoria de regidors. Per tant, **si al vostre municipi hi ha una candidatura explícitament compromesa amb la independència i el referèndum del 1r d'octubre, voteu-la:** és molt important que aquestes candidatures tinguin uns resultats com més grans millor: fins i tot si no arriben a sortir elegits, són vots a tenir molt en compte. I que no passi com ha passat més vegades del que ens imaginem: **"no els vaig votar pensant que no sortirien, però si tots els que vam fer el mateix els**

haguéssim votat, haurien guanyat”.

I arribem a Barcelona que, com sempre al nostre país, és una excepció en tot. Fins i tot allò que he dit abans, que surti qui surti farà més o menys el mateix, aquí no és cert. La barreja d'incompetència, ignorància i –vull creure que no, però se'm fa difícil– mala fe que ha patit la capital del Catalunya en els darrers vuit anys han convertit el que hauria de ser una ciutat de primera línia mundial en una caricatura lamentable. En aquests moments és objectiu prioritari dels barcelonins que no es repeteixi la mateixa tortura quatre anys més.

Però Barcelona, a més, té un valor afegit: no és només una gran capital europea, és **la capital de Catalunya i el seu paper en la consecució de la independència és molt important**. Cal, per tant, que hi hagi regidors independentistes, allunyats de la disciplina dels partits que ja sabem que no estan per la feina, uns regidors clarament compromesos amb la llibertat del nostre país: com més millor i, si pot ser, fins i tot l'alcalde. I per a això només hi ha una candidatura: **Novaprimaries**.

Que dilluns no ens hagi de saber greu que hagi passat el que ja he dit abans que passa més sovint del que sembla: “no els vaig votar pensant que no sortirien i ara...”